

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: V. L. L., narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Škopkem
sídlem Dukelských hrdinů 59/II, 269 01 Rakovník

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2025, č. j. MV-108921-6/OAM-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 28. 10. 2025, opravenou podáním ze dne 31. 10. 2025, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2025, č. j. MV-108921-6/OAM-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 31. 5. 2025, č. j. CPR-4641-25/ČJ-2025-931200-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Ředitelstvím služby cizinecké policie, Přijímací středisko Zastávka (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba tři roky, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen „EU“), Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebo od okamžiku, kdy pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a toto rozhodnutí bude pravomocné.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že právní otázka přiměřenosti dopadu předmětného rozhodnutí do soukromého života nebyla správně posouzena. Ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců obsahuje pouze demonstrativní výčet kritérií. Žalovaný nevzal při svém rozhodování v úvahu další relevantní hlediska v průběhu řízení žalobcem zmiňovaná, resp. obsažené informace ve správním spisu, resp. informace, jež jsou notorií. Žalovaný tak nepřihlédl ke skutečnosti, že na území České republiky (dále jen „ČR“) žalobce pobývá od roku 2020, přičemž za bezmála pět let musel navázat hlubší vazby a vztahy s lidmi žijícími na území ČR, byť s ohledem na neznalost češtiny především v rámci vietnamské komunity (mj. s žalobcem zmiňovaným V. Ch. T.), ani ke skutečnosti, že po návratu do Vietnamu hrozí žalobci faktické vyloučení ze společnosti. K námitkám žalobce, že pokud se žalobce vrátí do Vietnamu, jeho rodina, příbuzní a okolí na něj budou nahlížet jako na osobu neschopnou rodinně ekonomicky pomoci, a tak může dojít k rozpadu jeho vztahů s rodinou a faktickému vyloučení žalobce ze společnosti vedoucímu až k bezdomovectví, žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že tyto námitky jsou ryze spekulativní a vychází z nesprávného uchopení zákona o pobytu cizinců, který nechrání veškerý život účastníka řízení o správním vyhoštění v zemi původu až na důvody taxativně uvedené v ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců, které u žalobce nebyly shledány. Dle žalobce uvedené námitky měly být posouzeny dle ust. 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona, zejm. v rámci kritérií povaha a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, resp. jako kritéria, která nejsou výslovně uvedena v jejich demonstrativním výčtu v ust. 174a odst. 1 daného zákona; ne podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.
3. Dále má žalobce za to, že výrok napadeného rozhodnutí odporuje ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, v rozporu s ust. § 3 správního řádu, resp. § 50 odst. 3 správního řádu, žalovaný náležitě nezjistil skutkový stav a dospěl k nesprávným skutkovým závěrům.
4. Žalovaný konstatoval, že žalobce v protokolu o výsledku pouze zmínil svou jedinou (časově nespecifikovanou) účast na manifestaci proti vlivu zamýšlené stavby továrny na životní prostředí a následnou slovní výhružku ze strany místního úřadu. Přičemž k této události došlo již se značným časovým odstupem přibližně pěti let, ale státními orgány nebyl před opuštěním vlasti v roce 2020 nijak postižen. Byl mu vydán cestovní doklad a vízum, se kterými Vietnam bez problémů opustil. Dle žalovaného uvedené okolnosti nesplňují požadavky pro aplikaci ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.

5. Dle žalobce při zjišťování okolností, jež by mohly nasvědčovat důvodným obavám o hrozícím skutečném nebezpečí v případě vrácení do domovského státu ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, měl správní orgán I. stupně svými doplňujícími otázkami při výslechu žalobce podrobněji zjistit skutkový stav, mj. včetně časového rámce účasti žalobce na předmětné demonstraci, aby dostál své povinnosti dle ust. § 50 odst. 3 správního řádu.
6. Výrok napadeného rozhodnutí též odporuje ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Dle žalobce žalovaný nesprávně právně posoudil žalovaným zjištěný skutkový stav (v rozporu s ust. § 2 odst. 1 správního řádu).
7. Dle žalobce je uložená doba správního vyhoštění ve výměře tří let, vzhledem k závažnosti protiprávního jednání žalobce a dalším okolnostem případu, neadekvátní. Pokud jde o závažnost protiprávního jednání žalobce, aniž by chtěl bagatelizovat své protiprávní jednání spočívající v nelegálním vstupu na území ČR a nelegálním pobytu na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, je třeba poukázat na skutečnost, že během bezmála pěti let, co v ČR žije, nikdy nebyl stíhán pro trestný čin, ani projednáván pro přestupek. Žalobce se sám rozhodl přihlásit státním úřadům dne 31. 1. 2025, aniž byl zadržen při kontrole totožnosti.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný uvedl, že právní zástupce žalobce používá v žalobě argumenty, které již byly v napadeném rozhodnutí vypořádány. Jedná se o stejné námitky, který byly použity v odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Námitky ohledně „vazeb“ na území ČR může žalovaný vypořádat odkazem na strany 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Žalovaný rovněž zdůraznil, že tyto účelové žalobní námitky jsou v přímém rozporu s tím, co žalobce správnímu orgánu v průběhu správní řízení tvrdil. Žalobce dále opakovaně brojí proti délce správního vyhoštění. Tyto námitky již byly vypořádány (strana 9 a 10 napadeného rozhodnutí). Výtky směrem k nezjištění skutkového stavu ohledně tvrzené účasti na demonstraci nejsou nijak vysvětleny. Z žaloby není zřejmé, co by doplňující otázky do případu přinesly, a jaký vliv by měly na závěry v napadeném rozhodnutí.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce se dne 31. 1. 2025 dostavil do Přijímacího střediska cizinců Zastávka a písemně požádal o mezinárodní ochranu na území ČR, nepředložil žádný doklad totožnosti ani oprávnění k pobytu. Bylo zjištěno, že na území pobývá bez cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
9. Dne 4. 2. 2025 bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Do protokolu o výslechu účastníka správního řízení ze dne 4. 2. 2025 sdělil, že požaduje tlumočníka do jazyka vietnamského, protože českému jazyku nerozumí ani slovem ani písmem. Vypověděl, že je ženatý a má dvě dcery. Manželka a dcery žijí ve Vietnamu v rodinném domě, jehož je majitelem. Ve Vietnamu žijí i jeho rodiče, a to v jiném domě ve stejné obci. Vypověděl, že důvodem opuštění Vietnamu bylo, že nemohl sehnat práci a účastnil se manifestace proti vládě, protože vláda chtěla postavit továrnu v místě, kde by měla špatný vliv na životní prostředí. Obdržel slovní výhrůžku od místního úřadu, že může být zadržen. Upřesnil, že z Vietnamu vycestoval z důvodu přilepšení a nalezení práce s lepší mzdou.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Neměl pravidelné zaměstnání, podnikal, na cestu ze země si musel půjčit peníze, takže má dluhy. Z Vietnamu vycestoval na začátku března roku 2020 letecky z Hanoje do Rumunska, za účelem zaměstnání. Disponoval legálně vydaným cestovním dokladem, ale nepamatuje si, kdy byl tento doklad vydán. Ve Vietnamu si opatřil rumunské pracovní vízum, platnost víza si také nepamatuje. Cestovní doklad ihned po příjezdu do Rumunska odevzdal vietnamskému převaděči, který mu za úplatu zajišťoval cestu a práci. K osobě převaděče doplnil, že kontakty na převaděče si zajistil přes internet ještě na území Vietnamu, ale musel je smazat. Cestovní doklad mu měl být vrácen po ukončení pracovní smlouvy v Rumunsku, k tomu ale nedošlo. V Rumunsku pracoval přibližně 8 měsíců, platnost víza si neprodlužoval. Pracovní smlouvu ukončil dříve, než bylo dohodnuto, z důvodu velmi nízkého platu a také proto, že obdržel z neznámého telefonního čísla výhružnou sms zprávu, že bude zbit. Tuto zprávu doložit nemůže, protože si vyměnil mobilní telefon. V Rumunsku pracoval v továrně na opravu lodí, ale práce byla špatně placená. Od krajanů se dozvěděl, že se v ČR dá sehnat lepší práce. Kontaktoval vietnamského převaděče, aby mu vrátil cestovní doklad, ale ten mu ho odmítl vydat s odůvodněním, že pracovní smlouvu zrušil předčasně. Účastník řízení sdělil, že si byl vědom toho, že se jedná o nelegální cestu do ČR. Rumunsko opustil v úkrytu v kamionu, bez cestovního dokladu a povolení k pobytu. Do ČR vycestoval z Bukurešti v listopadu roku 2020, spolu s ním do kamionu nastoupilo přibližně 11 - 12 osob. Jednalo se pouze o osoby vietnamské národnosti, kamion nepřepravoval žádné zboží. Cesta trvala přibližně jeden den a jednu noc. Kamion cestou asi dvakrát zastavil, oni ale nemohli vystoupit, navíc museli mít po celou dobu vypnuté mobilní telefony. Kamion zastavil přibližně 20 km od Prahy a účastník spolu s dalším vietnamským státním příslušníkem vystoupili. Zbytek cizinců pokračoval do Německa. Tento muž měl v ČR známého, který zajistil vůz taxi. Účastník vypověděl, že cestoval přímo do tržnice SAPA v Praze, zde se pokoušel zajistit si práci, nakonec pár dní vykonával pomocné práce. Poté si prostřednictvím internetu vyhledal „vietnamské nabídky“. Od listopadu roku 2020 začal pracovat na stavbách na různých místech v ČR, např. v Ústí nad Labem a Liberci. Peníze mu byly vypláceny v hotovosti po každém odpracovaném dni, na stavbách i přespával. Časem se seznámil s krajanem, panem V. Ch. T., který mu nabídl spolubydlení a poradil mu požádat na území ČR o mezinárodní ochranu. Na stavbách pracoval do poloviny roku 2024, poté si zajišťoval občasnou práci různého druhu. Po příjezdu do ČR v listopadu roku 2020 nevěděl o možnosti požádat o mezinárodní ochranu, toto mu poradil až výše zmíněný krajan, který mu také dal kontakt na právního zástupce. Právní zástupce s ním sepsal pnou moc k zastupování a poslal jej do Zastávky u Brna, kde dne 31. 1. 2025 požádal o mezinárodní ochranu. Sdělil, že o mezinárodní ochranu požádal, aby na území ČR mohl dostat legální pobyt. Svého nelegálního pobytu v ČR si byl vědom. Byl si vědom i toho, že za pobyt na území ČR bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu mu může být uloženo správní vyhoštění z území členských států EU. Účastník potvrdil, že ve Vietnamu neměl problémy se státními orgány. Na otázku správního orgánu, zda učinil nějaké kroky k legalizaci svého pobytu, odpověděl, že pouze podal žádost o azyl. Na otázku správního orgánu, zda je v zemi původu politicky aktivní, odpověděl, že politicky aktivní není. Uvedl, že ve své domovské zemi není ohrožen na životě, nehrozí mu tam trest smrti, žádná forma mučení, podrobování nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání ani jiné vážné nebezpečí. Nehrozí mu tam držení v otroctví nebo nevolnictví, ani výkon nucených nebo povinných prací. Sdělil, že by při návratu do domovské země nebyl

zbaven osobní svobody. Má tam zaručeno právo na osobní bezpečnost, právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces. Ve vlasti má možnost, aby byly jeho záležitosti projednány řádným, nezávislým a nestranným soudem. Vypověděl, že v případě návratu do země původu se obává, že nebude moci zaplatit dluh. Ve svém domovském státě má zázemí, má se kam vrátit, ve Vietnamu má manželku s dětmi a rodiče. Uvedl, že pokud by mu bylo vydáno správní vyhoštění, vycestoval by dobrovolně. Na území ČR nemá žádné aktivity, sportovní, kulturní, společenské vazby, žádný majetek ani dluhy. Na území ČR nepáchal trestnou činnost. Jeho zdravotní stav je dobrý, lékaře nenavštěvuje. Nesdílí společnou domácnost s občanem EU, na území se nenachází žádná osoba, vůči níž má vyživovací povinnost nebo by ji měl v péči. Na území ČR ani EU nemá žádnou osobu, kvůli které by ukončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené. Nemá co dodat, ale přeje si, aby obdržel azyl a mohl zde pracovat a normálně cestovat.

10. Podle závazného stanoviska ze dne 16. 5. 2025 vycestování cizince je možné, cizinec se do vlasti může vrátit, nic mu tam nehrozí a jeho práva jsou tam zaručena. Z Vietnamu do Evropy se rozhodl vycestovat za účelem zaměstnání, chtěl nalézt zaměstnání s lepším platem. V případě návratu se obává, že nebude moci splatit dluh, který vznikl v souvislosti s cestou. Vycestování do Evropy za práci nelze podřadit taxativnímu důvodu překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 179 zákona pobytu cizinců. Stanovisko vycházelo ze zprávy Vietnam ze dne 4. 6. 2024, bezpečnostní a politická situace v zemi.
11. Dne 31. 5. 2025 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, které žalobci uložilo správní vyhoštění s délkou zákazu pobytu tři roky.
12. V odvolání žalobce se závěry prvostupňového rozhodnutí nesouhlasil. Z výsledku odvolatele vyplývá, že na území ČR pobýval od roku 2020. Je evidentní, že za více než 4 roky musel navázat hlubší vztahy s lidmi žijícími na území ČR, byť s ohledem na neznalost češtiny především v rámci vietnamské komunity (mj. se zmiňovaným V. Ch. T.). Pokud se bude muset vrátit do Vietnamu, rodina, příbuzní, resp. okolí na něj budou negativně nahlížet jako na člověka, který není schopen ekonomicky pomoci rodině, jejíž členové nemají práci, a ani splácet své dluhy, k nimž přirůstají úroky. Cizinci reálně hrozí, že dojde k rozpadu jeho vztahů s rodinou, příbuznými a známými a bude fakticky vyloučen ze společnosti jako ten, kdo nepomáhá rodině a nesplácí své dluhy. Jak je patrné z veřejně dostupných zdrojů (např. <https://vietnamnet.vn/en>), vláda ve Vietnamu podporuje odchod svých občanů z Vietnamu. Pokud jsou nuceni se vrátit do vlasti, nemají fakticky možnost se ve Vietnamu opět usadit, protože nezískají zaměstnání a s ohledem na chybějící sociální systém je pro ně nejvíce kritická doba po návratu do země. Ve Vietnamu žije v chudobě přibližně 12 milionů občanů, je tam vysoká míra nezaměstnanosti. Cizinec by po návratu do vlasti v důsledku absence sociálního systému a výše zmíněného ponižujícího zacházení (ostrakizace) byl ohrožen také bezdomovectvím. Správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí správně nezohlednil kritéria dle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, resp. kritéria vyplývající z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45. Daná hlediska je nutno posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, což správní orgán řádně neučinil. Pokud jde o závažnost protiprávního jednání, je třeba poukázat na

skutečnost, že se cizinec během více než 4 let nedopustil jiného protiprávního jednání, nebyl stíhán pro trestný čin. Cizinec se sám rozhodl přihlásit správnímu orgánu. Dle zmocněného zástupce je nesprávný závěr, že odvolatel zneužil institut mezinárodní ochrany. Krajský soud v Ústí nad Labem projednává pod sp. zn. 175 Az 1/2025 žalobu proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 26. 3. 2025, č. j. OAM-130/ZA-ZA11-HA13-2025, až soud může rozhodnout o oprávněnosti využití institutu mezinárodní ochrany. Zmocněný zástupce má za to, že v kontextu okolností případu je nesprávný závěr správního orgánu, že pobyt odvolatele na území ČR by byl z bezpečnostního hlediska značným rizikem. Správní orgán nevzal v úvahu, že se cizinec účastnil manifestací proti vládě z důvodu ochrany životního prostředí. Od místního úřadu přitom dostal slovní výhrůžku, že může být zadržen. Na cizince se vztahují důvody znemožňující vycestování. Lze pochybovat o nestrannosti závazného stanoviska, pokud současně cizinec vede výše zmíněný soudní spor. Uložená doba správního vyhoštění ve výměře tří let je neadekvátní. Uložená doba se sice nachází v polovině možné sazby, ale není přiměřená intenzitě a nebezpečnosti protiprávního jednání. Pokud jde o dobu k vycestování ve výměře 30 dnů, tuto považuje zmocněný zástupce odvolatele za nepřiměřeně krátkou. Odvolatel pobývá na území ČR již od roku 2020, má zde osobní vazby a vyřízení záležitostí souvisejících s definitivním opuštěním území ČR nelze objektivně stihnout ve správním orgánem určené době. Bylo navrženo zrušení prvostupňového rozhodnutí a zastavení řízení.

13. Vzhledem k tomu, že v podaném odvolání byl vyjádřen nesouhlas i s obsahem závazného stanoviska k možnosti vycestování, požádal správní orgán o potvrzení závazného stanoviska nebo o jeho změnu. Ministr vnitra po novém přezkoumání vydal dne 4. 8. 2025 revizní závazné stanovisko, že vycestování cizince je možné.
14. Cizinec se k podkladům pro vydání rozhodnutí nevyjádřil.
15. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že cizinec pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, od přesně nezjištěného data (podle jeho výpovědi od listopadu roku 2020) do jeho příchodu do Příjímacího střediska cizinců Zastávka dne 31. 1. 2025. Tím byla naplněna skutková podstata jednání obsaženého v ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Pokud se týká dopadu uloženého správního vyhoštění do rodinného života cizince, v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že je ženatý a má dvě nezletilé dcery. Na území Vietnamu má rodinné vazby zachovány. Žije tam jeho manželka s dětmi a jeho rodiče. Na území ČR nesdílí společnou domácnost s občanem EU. Na území se nenachází ani žádná osoba, vůči níž má vyživovací povinnost nebo by ji měl v péči. Účastníkovi se nepodařilo prokázat, že by rozhodnutí bylo vůbec způsobilé do jeho rodinného života zasáhnout, byť jen v minimální míře. Účastník sdělil, že v ČR nemá žádné aktivity, sportovní, kulturní a společenské vazby, majetek ani závazky. Českému jazyku v mluvené ani psané formě nerozumí. Pokud se týká v odvolání zmíněného pana V. Ch. T., jde o krajana, který mu nabídl spolubydlení a poradil mu požádat o mezinárodní ochranu. Účastník vypověděl, že na území ČR ani EU nemá žádnou osobu, kvůli které by ukončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého života nepřiměřené. Uvedl, že ve svém domovském státě má zázemí, má se kam vrátit, ve Vietnamu má manželku a rodiče, je vlastníkem domu. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že je zdravý. Z výše uvedeného je podle názoru žalovaného zřejmé, že u účastníka nelze hovořit o žádné míře integrace na území ČR, ani o jeho odcizení vůči zemi jeho

státní příslušnosti. Taktéž nebyly zjištěny žádné relevantní okolnosti související s věkem účastníka ani jeho zdravotním stavem. Po správních orgánech nelze požadovat, aby z vlastní iniciativy pátraly po osobách, k nimž by účastník řízení o správním vyhoštění mohl mít vytvořeny blízké vazby, popř. za účastníka řízení dovozovat vazby na území ČR, které účastník řízení neuvádí. Je nepochybně na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť je to právě účastník, který své vazby, jež si na území ČR vybudoval, zná. Pro rozsah i kvalitu posouzení přiměřenosti zásahu je rozhodné to, co cizinec ve správním řízení konkrétně uvede a osvědčí a co vyplyne jinak z obsahu spisu. Též v rozsudcích ESLP se ve smyslu testu proporcionality, tj. přiměřenosti dopadu uloženého rozhodnutí o navrácení do soukromého a rodinného života cizince, posuzují vazby cizinců - státních občanů třetích zemí, kteří na území hostitelského státu navázali významné rodinné či osobní vazby, popř. soukromé vztahy trvalejšího charakteru s občany, ať již hostitelského státu, nebo s osobami tam legálně usazenými, zejména, pokud se z těchto svazků narodily děti.

16. Cizinci i jeho zmocněnému zástupci bylo v průběhu správního řízení umožněno uplatňovat tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do soukromého života. Zmocněný zástupce odvolatele nedoložil žádné důkazní prostředky, které by svědčily o zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého života odvolatele, ani ze správního spisu nevyplývá, že by účastník měl na území vybudované takové soukromé vazby, které by v případě jeho vyhoštění způsobily porušení mezinárodního práva, tyto nebyly uvedeny ani v podaném odvolání.
17. Žalovaný uzavřel, že přiměřenost zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života byla posouzena dostatečným způsobem. Důvodem užití kritérií uvedených v ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců je faktická existence soukromých nebo rodinných vazeb cizince ke státu, z něhož má nuceně vycestovat, tyto u účastníka zjištěny nebyly. Pokud správní orgán I. stupně neshledal překážky obsažené v ustanovení § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců, žalovaný se s tímto závěrem ztotožňuje.
18. Pokud jde o možnost vycestování ministr vnitra dospěl k závěru, že správní orgán vydávající závazné stanovisko v první instanci zodpovědně posoudil možnost návratu cizince do země původu, přičemž dostatečně zhodnotil nejen obecnou bezpečnostní a politickou situaci v zemi, ale i individuální situaci cizince. Z výpovědi dotyčného je zřejmé, že svou vlast opustil zcela bez problémů a legálně, a to výhradně z ekonomických důvodů, přičemž sám deklaroval, že mu ve Vietnamu nehrozí žádné nebezpečí a že jeho práva jsou ve vlasti zaručena. Jako jedinou komplikaci v případě návratu do vlasti uvedl nemožnost splácet dluh. V případě odvolatele je tak evidentní, že údajnou slovní výhružku ze strany místního úřadu kvůli jeho účasti na manifestaci stran životního prostředí uvedl toliko okrajově, mimo „gros“ jeho příběhu, přičemž nevyslovil obavy z uvěznění ani z jakéhokoliv jiného nebezpečí nebo bezpráví vůči jeho osobě v případě návratu. Ani v podaném odvolání nesdělil žádné nové skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mu v případě návratu mohlo hrozit nějaké nebezpečí ze strany státních orgánů či bezpečnostních složek. Pokud jde o vyslovený názor, že lze pochybovat o nestrannosti závazného stanoviska odboru azylové a migrační politiky,

pokud je s odborem azylové a migrační politiky veden soudní spor v rámci řízení udělení mezinárodní ochrany, ministr vnitra sdělil, že Ministerstvo vnitra, které závazné stanovisko vydalo, je v této věci zákonným věcně příslušným orgánem; vyslovenou pochybnost účastníka shledal irelevantní. Vycestování cizince do země jeho státní příslušnosti je možné.

19. Ministerstvo vnitra doplnilo, že účastník v průběhu správního řízení popsal svou situaci. Bylo zjištěno, že jeho potíže nijak nesouvisí s důvody předpokládanými tvůrci ochranných opatření upravených v ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců, resp. dle čl. 2 až 6 Úmluvy. Na tomto závěru nic nemění ani to, že účastník v protokolu o výsledku zmínil svou jedinou (časově nespecifikovanou) účast na manifestaci proti vlivu zamýšlené stavby továrny na životní prostředí a následnou slovní výhružku ze strany místního úřadu. Nejen, že k této události došlo již se značným časovým odstupem přibližně 5ti let, ale státními orgány nebyl před opuštěním vlasti v roce 2020 nijak postižen. Byl mu vydán cestovní doklad a vízum, se kterými Vietnam bez problémů opustil. Navíc účastník v rámci správního řízení do protokolu sám sdělil, že není politicky aktivní, a pokud mu bude uloženo správní vyhoštění, vycestuje dobrovolně. K námitkám zmocněného zástupce, že pokud se odvolatel vrátí do Vietnamu, jeho rodina, příbuzní a okolí na něj budou nahlížet jako na osobu neschopnou rodině ekonomicky pomoci, a tak může dojít k rozpadu jeho vztahů s rodinou a faktickému vyloučení odvolatele ze společnosti vedoucímu až k bezdomovectví, žalovaný konstatoval, že tyto námitky jsou ryze spekulativní a vychází z nesprávného uchopení zákona o pobytu cizinců, který nechrání veškerý život účastníka řízení o správním vyhoštění v zemi původu až na důvody taxativně uvedené v ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců, které u účastníka nebyly shledány. Navíc odvolatel sám nic takového netvrdil, do protokolu vypověděl, že ve Vietnamu má zázemí, dům, manželku, děti a rodiče bydlící ve stejné obci. Ministerstvo vnitra se proto ztotožnilo se závěrem, že vycestování účastníka do země jeho státní příslušnosti je možné.
20. Žalovaný při stanovení délky zákazu pobytu posuzoval nejen naplnění skutkového stavu popsaného v ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, ale přihlédl též k nebezpečnosti takového jednání z hlediska nelegální migrace. Cizinci přitěžuje neoprávněný pobyt na území členských států EU trvající delší dobu, tj. více než čtyři roky. Cizinec od počátku založil svůj pobyt na území ČR jako neoprávněný, v rozporu se zákonem o pobytu cizinců. Sám sdělil, že věděl, že se jedná o nelegální cestu do ČR. Přicestoval bez cestovního dokladu a pobytového oprávnění, důvodem byla informace, že se v ČR dá zajistit lépe placená práce. Nedostatek pobytového oprávnění řešil podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Výslovně uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá, aby v ČR mohl získat legální pobyt, k čemuž ovšem institut mezinárodní ochrany bez dalšího neslouží. Správní orgán I. stupně na straně 5 napadeného rozhodnutí uvedl: *„Závažnost provinění spatřuje správní orgán v tom, že cizinec na území pobýval bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač si byl neoprávněnosti svého pobytu na území plně vědom. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že cizinec vstoupil na území ČR neoprávněně za úplatu a pobýval na území nelegálně po dobu více než 4 let, i když věděl, že pro pobyt na území musí mít platný cestovní doklad a platné oprávnění k pobytu. Z popsaného jednání cizince je patrná neúcta k právnímu systému ČR.“*
21. Žalovaný považoval délku zákazu pobytu tři roky, tedy již v horní polovině zákonné sazby, ale stále ještě pod její horní hranici, za odpovídající všem okolnostem. Soukromý

ani rodinný život žalobce není vázán na území členských států EU a dalších zemí, proto správní vyhoštění v délce 3 roky ani z tohoto důvodu není nepřiměřeným zásahem.

22. Ztotožnit se lze i s dobou k vycestování z území členských států EU a dalších zemí stanovenou v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 a odst. 3 zákona o pobytu cizinců v délce 30 dnů. Jedná se o dobu uloženou v zákonném rozmezí v maximální možné výši.
23. Žalovaný uzavřel, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V rozhodnutí ani v řízení, které mu předcházelo, nebyla zjištěna žádná pochybení správního orgánu prvního stupně, jejichž následkem by byl nesoulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy nebo jeho nesprávnost, mající vliv na výrok rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

24. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, 3. pobývá-li cizinec na území bez platného dokladu, ač k tomu není oprávněn, 4. pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
26. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); (...).*
27. Pravidla pro posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stanoví § 174a zákona o pobytu cizinců, dle něhož *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.* Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *„[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
28. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
29. Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s čl. 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

30. Žalobce nesouhlasil se závěry správních orgánů, dle nichž mu v návratu do země původu nebrání důvody znemožňující vycestování, žalovaný měl podrobněji zjišťovat skutkový stav.
31. Soud konstatuje, že žalobce vyčítá správním orgánům, že nezjistily skutkový stav dostatečně, avšak ani soudu žalobce nekonkretizuje, jaké skutečnosti, které při výpovědi neuvedl, jsou ve věci relevantní, a jaký mají vliv na jeho možnost vycestování. Žalobce zmínil manifestaci jako jeden z důvodů pro vycestování z vlasti (vedle důvodů ekonomických). Dále ve své výpovědi uvedl, že se státními orgány žádné potíže neměl, politicky aktivní není, ve vlasti mu nic nehrozí, vycestuje dobrovolně. Žádostí o udělení mezinárodní ochrany se žalobce snažil zlegalizovat pobyt.
32. Za této situace správní orgány neměly důvod pro zjišťování podrobností o účasti na manifestaci, žalobce žádné podrobnosti, které by mohly změnit náhled na možnost vycestování, neuvádí ani v žalobě. K závaznému stanovisku o možnosti vycestovat, ani ke stanovisku reviznímu žalobce žádné jiné konkrétní výhrady nevznese.
33. Soud dodává, že žalobce nebyl úspěšný ani s žalobou ve věci mezinárodní ochrany. Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl rozsudkem ze dne 8. 9. 2025, č. j. 175 Az 1/2025-28, zamítl žalobu proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné. Soud nepřisvědčil žalobci, že z jeho pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu bylo zjevné, že mu ve Vietnamu hrozí vážná újma. Nevyplývá-li z jeho výpovědi víc než obecná ekonomická motivace a nekonkrétní zmínka o věřitelích, nelze po žalovaném spravedlivě požadovat, aby dedukoval ponižující zacházení coby možný důsledek předluženosti. Bez explicitního tvrzení žalobce, že se po návratu do Vietnamu, coby dlužník v prodlení, obává rozvratu vztahů s rodinou, příbuznými a známými, ale též nezaměstnanosti a v krajním případě i bezdomovectví, tedy nebyl žalovaný povinen domýšlet jednotlivé konsekvence žalobcovy neschopnosti dostát smluvním závazkům, zejména zvažovat možné scénáře jeho společenské ostrakizace včetně všech z ní plynoucích negativních důsledků. Žalovaný nepochybil, když z žalobcovy předluženosti nedomýšlel eventualitu jeho faktického vyloučení ze společnosti, a neposuzoval, zda s tím spojené negativní důsledky mohou dosáhnout intenzity vážné újmy. Krajský soud posoudil i důvodnost v žalobě formulované obavy z ponižujícího zacházení. Tvrzené ponižující zacházení spočívá podle žalobce v možném společenském odsudku a ostrakizaci kvůli dluhům, konkrétně v reálné možnosti rozpadu vztahů žalobce s rodinou, příbuznými a známými. Krajský soud zdůraznil, že případné následky nesplacení dluhu, předvídané vietnamským právem, nemohou být důvodem pro poskytnutí doplňkové ochrany, jelikož tento institut nelze využívat k vyhýbání se plnění závazků (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 216/2017-40). Ani společenský odsudek osoby, která neplní své závazky, nemůže být bez reálné hrozby (např. nelegální praktiky věřitelů či vězení pro dlužníky – nic podobného však žalobce netvrdí) nelidským ani ponižujícím zacházením, naopak se jedná o běžnou neformální sociální sankci. Negativní společenské hodnocení dlužníka neplnění závazky představuje zcela přirozenou reakci společnosti. Samotné stigmatizační dopady (zhoršené pracovní vyhlídky, společenská hanba) zůstávají v rovině sociálních a ekonomických důsledků, které nejsou bez dalšího azylově relevantní. Správní soudy konstantně judikují, že ekonomické či sociální potíže v zemi původu není možné považovat za důvody, které by umožňovaly udělit žalobci mezinárodní ochranu. Ekonomická migrace nepožívá ochrany azylového práva. Ani obavu žalobce z toho, že

v případě návratu do vlasti bude nezaměstnaný, nelze považovat za hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy. Krajský soud shrnul, že v souladu s judikaturou správních soudů nedosahuje horší zaměstnatelnost, ani typické důsledky předluženosti jako je hrozba exekuce či nátlak věřitelů, prahu mučení, nelidského a ponižujícího zacházení. Pro úplnost krajský soud posoudil též tvrzení žalobce, že by po návratu do vlasti mohl být v důsledku absence sociálního systému ohrožen bezdomovectvím. K této žalobcem nastíněné hypotetické možnosti soud uvedl, že ani málo rozvinutý sociální systém, který, z pohledu vyspělých zemí, neposkytuje nemajetným osobám dostatečnou pomoc v hmotné nouzi, sám o sobě pronásledování nezakládá. Sociální práva nepatří mezi základní lidská práva ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), úroveň ochrany těchto práv závisí v každé zemi především na její ekonomické vyspělosti, a tedy ani nižší standard ochrany těchto práv, než jaký je běžný či obvyklý např. v zemích EU, nepředstavuje sám o sobě pronásledování, a to ani ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice. Situace by mohla být jiná, pokud by k této obecně nepříznivé ekonomické a sociální situaci u žalobce přistoupila ze strany státních či nestátních původců pronásledování další konkrétní příkoří, příkladmo uvedená v čl. 9 odst. 2 kvalifikační směrnice, která však žalobce nekonkretizoval ani v žalobě. Krajský soud nepřehlédl tvrzení žalobce, že jsou vietnamským občanům – navrátilcům do vlasti – kladeny překážky při hledání zaměstnání, a že jsou terčem ústrků. Žalobce se při svém tvrzení odkazoval na adresu <https://vietnamnet.vn/en>. Soud konstatoval, že tento internetový odkaz neodkazuje na konkrétní zprávu, nýbrž toliko na domovskou stránku zpravodajského portálu. Žalobcem uvedený zdroj proto není dostatečně konkrétní pro to, aby z něj mohl soud čerpat informace prokazující žalobcovu tvrzení. Žalobce tedy neprokázal pravdivost svého tvrzení. Soud pro úplnost dodává, že žalobcem tvrzenou informaci nelze považovat ani za notorietu, kterou by nebylo třeba dokazovat. Informaci o vnitropolitické situaci ve Vietnamu a tamních společenských realitách nelze v českém prostředí za notorietu považovat; ostatně sám žalobce veřejnou dostupnost informace neilustroval na českém zdroji. Z podkladů možnost diskriminačního nakládání s vietnamskými navrátilci do vlasti nevyplývala. Krajský soud shrnul, že podmínky zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jsou kumulativní: (i) žadatel uvádí výlučně ekonomické důvody a zároveň (ii) neuvádí skutečnosti svědčící o hrozbě vážné újmy. V řízení před správním orgánem žalobce skutečnosti svědčící o vážné újmě neuvedl. Ani po zohlednění žalobního tvrzení o hypotetickém ponižujícím zacházení (společenské ostrakizaci) po návratu do vlasti soud neshledal reálné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Samo „přerámování“ ekonomických potíží do roviny společenského odsudku není způsobilé vytvořit azylově relevantní tvrzení; stále se jedná o obtíže, co do své příčiny, ekonomické. Soud proto nepřisvědčil žalobcově námitce, že kumulativní podmínky § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu v jeho případě nebyly naplněny.

34. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 14. 10. 2025, č. j. 10 Azs 200/2025-35, odmítl kasační stížnost pro nepřijatelnost. Stěžovatel připustil, že v žádosti o mezinárodní ochranu primárně uváděl ekonomické důvody, zmínil se rovněž o skutečnostech

svědčících o hrozbě závažné újmy ve formě ponižujícího zacházení a společenské ostrakizace po návratu do Vietnamu z důvodu nesplacení dluhů rodině a příbuzným. Zápůjčky od členů rodiny a příbuzných byly úročeny a je tedy evidentní, že na něj tyto osoby již od počátku vyvíjely tlak ke splacení. Žalovaný měl v rámci pohovoru sám vhodnými otázkami zjišťovat, jaké důsledky by pro stěžovatele měla neschopnost dluhy splácet – nejen ve vztahu ke státním orgánům, ale především ve vztahu k věřitelům. Následně měl žalovaný posoudit, zda stěžovatelem uváděné skutečnosti jsou azylově relevantní. Stěžovatel poukazuje na to, že žalovaný takto nepostupoval, čímž nesplnil svou povinnost součinnosti v řízení o mezinárodní ochraně. Nejvyšší správní soud konstatoval, že je především v zájmu samotného stěžovatele, aby přesvědčivě zdůvodnil, proč by měla být jeho kasační stížnost považována za přijatelnou. Z protokolu o pohovoru se stěžovatelem je patrné, že byl dotazován na důvody, pro které žádá o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel jako důvod žádosti uvedl výhradně ekonomické zájmy – v ČR chce zůstat za účelem práce a splacení dluhů příbuzným. Z těchto důvodů rovněž opustil Vietnam. Na závěr byl stěžovatel dotázán, zda si přeje uvést další skutečnosti, které by žalovaný měl při posuzování žádosti vzít v potaz. To však stěžovatel odmítl. Žalovaný (a následně i krajský soud) se zabýval všemi stěžovatelem uváděnými důvody a dospěl k závěru, že nenaplňují zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud proti tomuto hodnocení neměl žádné námitky.

35. Rozhodnutí vydaná ve věci mezinárodní ochrany žalobce jen potvrzují správnost úvah a závěrů žalovaného provedených v tomto řízení, když tvrzení žalobce o obavách ve vlasti jsou identická.
36. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí porušuje požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť žalovaný nevzal při svém rozhodování v úvahu další relevantní hlediska, žalobce pobývá na území od roku 2020, musel navázat hlubší vazby a vztahy s lidmi žijícími na území ČR, byť s ohledem na neznalost češtiny především v rámci vietnamské komunity (mj. s žalobcem zmiňovaným V. Ch. T.). Po návratu hrozí žalobci faktické vyloučení ze společnosti, rodina, příbuzní a okolí na něj budou nahlížet jako na osobu neschopnou rodině ekonomicky pomoci, a tak může dojít k rozpadu jeho vztahů s rodinou a faktickému vyloučení žalobce ze společnosti vedoucímu až k bezdomovectví. Žalovaný náležitě nezjistil skutkový stav a dospěl k nesprávným skutkovým závěrům.
37. Přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců byla správními orgány vzhledem ke konkrétním okolnostem dané věci posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Správní orgán I. stupně se přiměřeností zásahu vydaného rozhodnutí podrobně zabýval na straně 5 až 7 svého rozhodnutí a žalovaný pak na straně 4, 5 žalobou napadeného rozhodnutí. Správní orgány z dostupných podkladů (cizinecký informační systém a výslech žalobce) zjistily osobní a rodinnou situaci žalobce. Žalobci bylo přitom v průběhu správního řízení umožněno uplatňovat svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgány zohlednily, že žalobce má manželku, dvě děti, i rodiče ve vlasti, po návratu s nimi bude moci bydlet. Nyní nesdílí společnou domácnost s občanem EU, rovněž na území ČR nepobývají jeho příbuzní či blízké osoby. V případě žalobce tedy nebylo zjištěno, že by na území ČR navázal

jakékoliv zásadní vazby (soukromé, rodinné, sociální, ekonomické či společenské), které by byly vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřeně zasaženy.

38. Pokud bylo namítáno, že v této souvislosti nebyla zohledněna délka pobytu žalobce na území, soud uvádí, že jakkoli je délka pobytu na území jedním z hledisek podle § 174a zákona o pobytu cizinců, nemůže jít o hledisko jediné, převažující a hodnocené izolovaně. Žalobce v této souvislosti uvádí, že za tuto dobu došlo nutně k vytvoření určitých vazeb na území. Žalobce však do protokolu uvedl, že v ČR nemá žádné kulturní, sociální ani ekonomické vazby, nemá zde žádné rodinné příslušníky, všichni žijí ve Vietnamu (je ženatý a má dvě děti, ve vlasti má i rodiče). Nenachází se zde žádná osoba, kvůli které by bylo ukončení jeho pobytu na území nepřiměřené. Také uvedl, že mu není známa žádná překážka ani důvod, pro který by nemohl vycestovat a do domovského státu vycestuje dobrovolně. Pokud jde o vazby na pana V. Ch. T., má jít o krajana, se kterým se žalobce potkal na stavbě a který žalobci poskytl pomoc s bydlením, soudu není zřejmé, z jakého důvodu by tato vazba žalobce měla způsobit nepřiměřenost zásahu do soukromého života žalobce. Z informací sdělených žalobcem jednoznačně vyplývá, že se žalobce v ČR nijak neintegroval, nezná jazyk, stýká se jen s krajany.
39. Pokud jde o tvrzení o možných obtížích po návratu do vlasti, žalobce při výpovědi žádné obdobné obavy nepředestřel, pokud jde o tvrzení v odvolání, obavy z vyloučení žalobce ze společnosti nejsou nijak individualizovány k jeho osobě. Obecná ekonomická situace ve Vietnamu není skutečností vedoucí ke konstatování nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Obavy z bezdomovectví jsou zcela nepodložené, žalobce je vlastníkem domu.
40. Rozhodnutí o správním vyhoštění je vždy zásahem do soukromého života, podstatné je, že v projednávaném případě nejde o zásah nepřiměřený. Podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona o pobytu cizinců tedy byly v daném případě splněny, na základě čehož správní orgán I. stupně zcela správně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud ve shodě se správními orgány nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce neshledává.
41. Žalobce namítal i nepřiměřenou délku zákazu pobytu.
42. Délku zákazu pobytu je správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení, nebo zda je nezneužil, a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
43. Soud odůvodnění správních orgánů považuje za přesvědčivé. Správní orgány délku zákazu pobytu stanovily a odůvodnily v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněly zvážit žádnou podstatnou okolnost. Z odůvodnění správních

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

rozhodnutí je zřejmé, že zohlednily, že si žalobce byl protiprávního jednání vědom, a též dlouhou dobu nelegálního stavu (více než 4 roky). Žalovaný zdůraznil, že pobyt byl nelegálním od samého počátku, žalobce přicestoval za vyšším výdělkem, pobyt se snažil legalizovat toliko podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud neshledal překročení mezí správního uvážení při stanovení délky zákazu pobytu. Lze dodat, že žalobce svým jednáním naplnil dvě skutkové podstaty, ve prospěch bylo možné zohlednit jen skutečnost, že se žalobce dostavil ke správnímu orgánu dobrovolně, nicméně nelze přehlédnout, že neměl fakticky jinou možnost, pokud se chtěl pokusit získat mezinárodní ochranu. Soud toliko dodává, že bylo vhodné, aby se žalovaný v rámci hodnocení výslovně vyjádřil i k případnému vlivu dosavadní bezúhonnosti na uloženou délku zákazu pobytu, když tuto skutečnost žalobce namítal v odvolání. Toto opomenutí však nezpůsobuje nepřezkoumatelnost, když žalovaný se přezkumem délky zákazu pobytu v rámci napadeného rozhodnutí zabýval, dodržování zákonů se pak obecně předpokládá, nejde v projednávaném případě o natolik významnou skutečnost, která by mohla mít výraznější vliv na úvahy o délce zákazu pobytu. Doba nelegálního pobytu i pobytu bez platného dokladu byla velmi dlouhá, cizinec neměl na území ČR nikdy legální pobyt, přicestoval jsem záměrně nelegálním způsobem za účelem vyšších výdělků. Za této situace nebylo možné uložit kratší zákaz pobytu.

44. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
45. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. listopadu 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.